

A korai cseresznyefa csak úgy ontotta émelyítő illatát a Dukens-kastély udvarán. Július volt, de nem volt túlságosan meleg. Pár könyv hevert a kávézóasztalon, mellettük tintásüvegce, lúdtoll és egy pár papírlap. Ezek fölé egy 8 éves forma lányka görnyedt. Az asztal alatt Jambus, az öreg vizsla szunyókált, szuszogó hangot kiadva nedves, rózsaszín orrával.

A kislány göndör fürtjei az asztalra omoltak, miközben fennhangon olvasta „Gulliver utazásai”-t. Nagyon szerette ezt a könyvet, oda volt a sok kalandért, amiben Gullivernek is része volt. Néhány résznél hangosan felnevetett, és az is előfordult, hogy hatásszünetet tartott, mikor izgalmas volt a történes.

Egy középkorú nő, aki eddig csendben kötögetve hallgatta a felolvasást, most komor hangon így szólt:

- Ideje, hogy tanuljon is kicsit, Miss Drake, mielőtt a sok mese eltompítja a gondolkodóképességét!

- De ez a könyv olyan jó, Mrs. Westman! - ellenkezett a kislány. – És ez nem mese, ez megtörtént!

- Ó, ugyan! Hogy mondhat ekkora marhaságot? Ki írta ezt a szemetet?

- Jonathan Swift.

- Nem olvashat tőle semmit. Megtiltom. – mondta Mrs. Westman, és kikapta a könyvet a lány orra elől. - Most pedig, vissza a tanuláshoz.

8 év telt el, de Elsie Drake azóta is emlékezett arra a napra. Emlékezett, hogy mennyire vissza akarta tartani a könnyeit, de nem tudta. Mikor Mrs. Westman meglátta, bezárta a szobájába egy rakás tankönyvvel egy teljes napig. Azután megtanulta leküzdeni a gombócot a torkában.

Az ágyában feküdt, és figyelte, ahogy a plafonon táncolnak az ablaka melletti hársfa levelei. Pontosan úgy, mint minden másik éjszaka, de valami mégis más volt. Elsie egy órája, pontosan 2 óra 32 perckor betöltötte a 16. életévét. A könyvekben ez a kor mindig valamiféle változást hozott. Többek között ez volt az, ami bántotta őt. Kínozta az a gondolat, hogy azalatt a nyolc év alatt, ami a fent említett incidens óta eltelt, nem történt változás. Elsie-t változatlan szigorral nevelték azóta is, továbbra sem tud semmit arról, hogy kik voltak a szülei, és hogy miért hozták ide, a Dukens-kastélyba 2 éves korában. Egy ideig sikerült nem törődnie vele, azzal nyugtatta magát, hogyha a szülei erre a komor helyre hozták, bizonyosan nem szerették, és ezért a lány nem is vágyott rá, hogy találkozzon velük. Azonban most mégsem tudta kivenni őket a fejéből.

Ki volt éhezve valami érdekesre. Valami váratlanra, és szabályszegőre. Valamire, ami a kalandregényekben történik a 16 évesekkel. Éppen ezért tervezett meg egy tökéletes kalandot ma estére. Reggel a homlokához nyomta a teáscsészét, és egy kis porral befeketítette a szeme alját, hogy Mrs. Westman az higgye, lázas beteg. Az asszony nyitvahagyta az ablakot, hogy bejöhessen a friss levegő, vagyis minden a terv szerint haladt.

Volt egy kunyhó kertben, ahova soha nem engedték bemenni. Zárva is volt, de egy nap Elsie elcsente a kulcsot Mrs. Westman szobájából. Megtervezte, hogy fél négykor kimegy a kertbe, és megnézi belülről a kunyhót, hátha talál egy izgalmas könyvet, vagy a karácsonyi ajándékát. Bár ezutóbbi nem érdekelte annyira, úgyis csak szappan vagy tankönyv, mint eddig minden évben.

A lány felkelt, a nyitott ablakhoz sétált, és átlépett a párkányon. A hold ezüstös fénye beborította az egész kertet. A rendezett gyepen minden harmatcsepp ezüstösen csillogott, kristályos hatást adva a talajnak.

Elsie mezítláb volt, de nem érdekelte. Céltudatosan lépkedett a kert végi kunyhó felé.

A lány megérezése helyes volt. A nagy, rozsdás fémkulcs pontosan illeszkedett a szintén rozsdás kulcslyukba. Mikor benyitott az ablaktalan, keskeny szobácskába, a nyitott ajtón keresztül beszűrődő holdfényben egy ládát, egy kisasztalt és mellette egy széket pillantott meg. Kicsit többre számított, ugyan miért nem engedték, hogy bejöjjön ide? Biztosan valami nagyon fontos dolgot rejtettek ide. Az asztalon egy doboz gyufa és egy mécses volt, amit Elsie hamar meggyújtott, és izgatottan letérdelt a láda elé.

Köhögve az orra elé kapta a könyökhajlatát, mikor felnyitotta, mivel vagy egy kiló por szállt az arcába. De újra helyes volt a megérezése. A ládában nem várt tárgyakra talált; két fotóra, egy furcsa kalapra és egy elég

valódinak tűnő pisztolyra. Egy pillanatig nem is hitt a szemének. Miért tart Mrs. Westman puskát egy ilyen nehezen hozzáférhető helyen? Biztos valami ereklye. A kalapról pedig tényleg elképzelése sem volt. Mohón a képekért kapott, felállt, és leült az asztalhoz. Az egyik fotó egy férfit és egy nőt ábrázolt, ahogy kézen fogva forgatják egy hajó kormánykerekeit. Kalózkalapban, puskával az övükben. A nő ismerős volt Elsie-nek. A kép hátuljára ennyi volt írva, dőlt macskakaparással: *John és Dorothy Rider*.

- Miért van képe Mrs. Westmannek vadidegenekről? – suttogta Elsie.

A másik képen az előbbi a nő ringatott egy kisbabát, a képre ennyi volt ráfirkantva: Elsie, 1782

Elsie gyomra szaltózott egyet, a szívét a torkában érezte, és a tüdejéből mint hogyha elfogyott volna az összes levegő. A következő pillanatban a törött üvegű mécsesen keresztül a kisbabás kép lángrakapott. A lány idegesen fújogatni kezdte, miközben még mindig nem hitte el, hogy mindez a valóság. A kép nem égett meg nagyon, épphogy látszott még rajta a békésen alvó Elsie Drake (jobban mondva Rider). A lány felkapta a ládában talált dolgokat, kirohant a kertbe, és ledobta őket a harmatos fűbe. Rengetegszer elképzelte már, hogy milyenek lehettek a szülei. Mrs. Westman sokszor említette, hogy utazóként élték az életük, de azt sosem említette, hogy kalózkok voltak! Ahogy a napkorong lassan vörösre festette az egész kertet, Elsie-nek egy sorsdöntő ötlete támadt.